

# ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Ловецът с затаен дъх слушаше всичко, каквото му разказваше бедният дървар. Гледаше го право в очите.

— Баща ти как се казваше?

— Баща ми ли, Богдан.

— Ами брат ти?

— Брат ми — Стойчо.

— Братко, извика ловецът и прегърна своя спасител. Ти ли си? Ти ли си, братко Стаменко? По толкова градове и села съм те търсил.

Дърварят и жена му подстанаха. Какви ли чудноватости приказва този човек, питаха се и двамата.

Но ловецът продължаваше да вика и да го пригръща. — Скъпи ми братко. Мили ми братко. Аз съм Стойчо. Аз съм загубеният ти брат. Не можеш ли ме познаеш? Всичко това, което ми разказа до нашата раздяла, ми е добре познато.

Дърварят се загледа тогава по-

добре в госта си. Наистина, познато лице,

— Верно, че си ти, Стойчо. Боже, Господи, та така ли трябваше да се срещнем? Запригръщаха се тогава двамата братя. Зацелуваха се. Жената на дърваря гледаше от страна като замаяна.

— Гино, гледай, Гино, брат ми! Моят брат! Стойчо.

— Ех, бате Стаменко, а аз да знаеш, какво съм изпатил. Ратай бях. Занаят учих. На училище ходих. Чужди държави обиколих. Какво ли не мина през главата ми. Но нали доживяхме да се видим пак.

До сутринта братята не заспаха. Не можах да се наприказват.

Когато се съмна, дърварят обяви този ден за празничен, защото беше един от най-щастливите дни от живота на двамата братя.

Славчо Ангелов

